

(Priloga Vrtecu.)

Št. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1903.

XI. tečaj.

Mariji.

Marija, moje upanje,
Moj vir, življenje moje!
S Teboj tesno me družijo
Vezi ljubezni Tvoje.

Najvišja moja radost je,
Pri Tebi se muditi,
Želje in misli srčne vse
Zaupno Ti odkriti.

Če v tihi noči misli roj
Sovražnih se me loti,
Ime zakličem Tvoje le,
In roj skušnjav gre s poti.

Ti zvezda si, danica si,
Ki svetiš na valove,
Po kojih mali čolnič moj
Pod Tvojim varstvom plove.

Pod Tvojim skrbnim varstvom bom
Boril se vse življenje,
Da v zadnji uri bodeš mi
Olajšala trpljenje.

Potem ljubezen večna bo
Najlepše mi plačilo
Za vse, kar kdaj mi je težko
Storiti za Te bilo!

S. D.

Izredno lepa čednost.

4. Naši dobrotniki na zemlji.

Tudi na zemlji ima Bog svoje namestnike, po katerih nam deli svoje darove. Tudi tem svojim dobrotnikom moramo biti hvaležni. Oglejmo si jih nekoliko.

1. Kdo je naš največji dobrotnik na zemlji? Vem, da mi boste soglasno odgovorili na to vprašanje: Oče in mati! O da, prav pravite. Dve osebi sta na svetu, ki sta in morata biti najljubši in najdražji vsakemu človeku, namreč oče in mati, ali kakor sami tako ljubko pravite: ata in ma ma! Če pomislimo, koliko ljubezni imajo starši do svojih otrok, koliko dobrot jim izkazujejo dolgo vrsto let, se nam mora pač gnusiti tak otrok, ki ni hvaležen očetu in materi.

Avguštin Gruber, ki je bil v začetku preteklega stoletja ljubljanski škof in potlej solnograški nadškof, je nekoč v šoli opominjal otroke, kako naj bodo hvaležni svojim staršem, in da bi to lepo čednost bolj vzbudil v mladih srcih, pokliče deklico in ji veli, da naj preračuna, koliko že stane svoje stariše, koliko so že izdali zanjo. Račun je bil še po starem denarju in bi ga morda ne razumel prav, mladi čitatelj; tudi se je mnogo podražilo od takrat do zdaj. Zato te pozovem, da preračunaj ti sam po sedanji denarni veljavi. Po čem so žemlje, to veš; vprašaj še, koliko bi utegnila stati kava in mleko za vsakdanji zajutrek. Radi ti bodo tudi povedali, koliko morajo povprečno dati za kosilo in večerjo. Tvoja dobra mati ti dajejo še predjužnik in južnico ter včasih še kakšen drug poboljšek; tega ne smeš izpustiti iz računa. Tako dobiš ceno svoje vsakdanje hrane, ki jo izračunaj še za mesec, za leto, in za vsa leta, odkar znaš jesti. Koliko stanejo knjige in druge šolske potrebe, ti je znano; vprašaj še, koliko dajo za obleko in druge potrebščine. Vse si točno zapiši in natanko preračunaj, pa boš videl, da bo tolika svota, da se je boš kar ustrašil.

Kolike so pa še druge dobrote, ki se ne dajo zapisati s številkami! Koliko so imeli tvoja ljuba mati skrbi in truda s teboj, predno si začel govoriti in hoditi. In potlej, ko se je začelo učenje, so se skrbi le izpremenile, zmanjšale pa ne, rajše so se še povečšale po pregovoru, ki pravi: „Majhni otroci — majhna skrb, veliki otroci — velika skrb!“ Zato pa tudi po pravici milujemo slehernega otroka, ki zgodaj zgubi starše, in pomilovaje ga imenujemo siroto. Zato vas pa vaši učitelji tolikrat in tako nujno opominjamo: Otroci, bodite hvaležni svojim staršem! In tukaj s posebnim poudarkom ponovim ta opomin: Bodite hvaležni svojim ljubim staršem!

Pa kako jim morete pokazati svojo hvaležnost? Najprej in najbolj s pridnostjo in lepim vedenjem. Najboljše jim bo poplačan ves veliki trud, ako vidijo, da se niso trudili zastonj. Povračujte jim pa tudi njih veliko ljubezen s pristrčno detinsko ljubeznijo. Pa te ljubezni ne skrivajte samo v srcu, marveč pokažite jim o raznih prilikah, kako zelo jih imate radi. Zlasti pa se jim gostokrat zahvaljujte tudi z besedo, za posamezne dobrote posebej, zlasti če ste prejeli kako večjo dobroto, potlej pa tudi večkrat vkupno za vse dobrote, n. pr. ob novem letu, ob godu in drugih enakih priložnostih.

2. Enako so vaši dobrotniki vsi namestniki staršev, t. j. vsi oni ljudje, ki popolnoma ali vsaj deloma nadomestujejo starše: redniki, gospodarji, učitelji, mojstri, strici, tete, botri itd. V enem oziru so taki še vaši večji dobrotniki, ker starši imajo že nekako po naravi ljubezen do svojih otrok, in jim je kolikor-toliko olajšana skrb zanje; ravnokar naštetih dobrotniki pa skrbijo za tuje otroke, torej jim je trud še težavnejši in zasluži še tem večjo hvaležnost. Bodite jim torej hvaležni na isti način, kakor sem vam poprej priporočil glede na starše.

Med temi dobrotniki moram pa še posebej omeniti duhovnike, ki niso samo učitelji, marveč tudi posredovalci dušnih milosti, ki jih Bog deli v zadoblenje večnega zveličanja. Delijo torej dobrote, katerih nam ne more dati noben drug dobrotnik, saj še

angeli ne, celó Marija ne. Mati božja sicer lahko prosi za grešnika, da se skesano spové, odveze mu pa ne more dati; to oblast je ljubi Jezus dal le samo apostolom in njih naslednikom, škofom in mašnikom svete cerkve. Nikar torej ne pozabi moliti za svojega kateheta, za mašnika, ki te je krstil, ki je tvoj spovednik i. t. d. ter bodi vselej spoštljivo hvaležen duhovnikom sploh.

Cesar Teodozij Veliki je prosil papeža samega, da naj preskrbi njegovemu sinu Arkadiju dobrega učitelja. Papež mu je nasvetoval dijakona Arzenija. Cesar je zelo spoštljivo vzprejel novega učitelja ter ga prosil, naj po očetovsko skrbi za njegovega sina, da bi bil kdaj moder in pobožen vladar. Rekel mu je: „Hočem, da bodi odslej ti bolj njegov oče kakor jaz sam!“ Sinu pa je večkrat zabičal: „Spominjaj se, da si svojemu učitelju dolžan večjo hvaležnost, kakor meni. Od mene dobiš cesarstvo, od njega pa modrost in strah Gospodoz; zato je odslej on bolj tvoj oče, kakor jaz.“ In ko je nekoč videl, da učitelj cesarskemu princu izkazuje posebno čast, ga nevoljno zavrne, češ, učenec naj časti učitelja, ne pa učitelj učenca, in sinu zapové, da mora odložiti vse cesarske znake, kadar pojde k poduku, rekoč: „Nevreden je cesarstva, ako ne zna vsakemu dati, kar mu gre, in če se z učenostjo tudi obenem ne nauči hvaležnosti in pobožne udanosti.“

3. Slednjič nam je do bro tnik vsak človek, kateri nam stori kaj dobrega. Smem celó trditi, da vam ne bo lahko dobiti takega človeka, ki bi vam ne storil kar nič dobrega, ako ste kaj časa občevali ž njim. Saj še sovražniki nam koristijo s tem, da nas večkrat opozarjajo na naše napake, ki bi jih morda sami prezrli, in da nam dajejo priliko k zatajevanju. Gotovo bi krščanska ljubezen ne mogla biti nikoli v resnici velika in junaška, ko bi živeli med samimi prijatelji.

Pa smo v obče jako čudni ljudje. Če nam je prizadejal kdo kaj hudega, si to tako zapomnimo, da kar ne moremo pozabiti; če nam je pa storil kaj dobrega, se navadno še ne zmenimo kaj za to, kakor da bi moralo tako biti. Torej dobro in blago srce

razodeva oni, kateri je hvaležen tudi tujim ljudem za kakršnokoli dobroto.

Na Španskem v velikem mestu Toledi se je šolal jako ubožen, a dober, nedolžen, izvrsten dijak. Nekega dne, ko je ravno hudo deževalo, gre mimo čevljarske delavnice. Nekaj časa stoji zamišljen pred pragom, potlej pa se osrči, potrka in vstopi. Po kratkem pozdravu vpraša: „Gospod mojster, kaj si mislite o teh-le mojih čevljih?“

„No, posebno prijetno pač ni v njih potovati v takem deževju.“

„Veste kaj, mojster? Naredite mi nove.“

„Že prav, zakaj pa ne.“

„Sami vidite, da jih zelo potrebujem, torej mi jih naredite, kar najprej morete.“

„V treh dneh so gotovi.“

Čez tri dni zopet potrka dijak na čevljarjeva vrata. „Glejte, tu vas že čakajo vaši čevlji“, ga pozdravi mojster.

„Tako jih pomerim . . . Ravno prav so mi, vrlo dobro delo! Plačal pa vam jih bom, kadar bom nadškof v Toledi.“

Čevljar je bil dober mož in se je pošalil: „Precèj dolg obrok! Pa moramo tudi kaj dobrega storiti, ne da bi pričakovali plačila. Kar vzemite čevlje, ki so vam tako všeč; podarim vam jih.“

Prešlo je več let. Čevljar se je postaral, delo mu ni šlo kaj od rok; polagoma se je revščina priselila v njegovo preprosto stanovanje . . . Nekega dne pa je stari čevljar nenadno poklican v škofijsko palačo. Prestraši se blagi starček. Kaj mora neki biti? Najljubše bi mu bilo, ko bi ne bilo treba iti. Toda korar, ki je prišel v nadškofovem imenu ponj, mu je tako prijazno prigovarjal, da se končno odloči in gre.

Kardinal-nadškof zelo prijazno in ljubeznivo vzprejme starega poštenjaka in prične: „Že dolgo je od takrat, ko ste nekemu dijaku naredili nove čevlje. Dijak je bil reven in vam je obljubil, da bo plačal čevlje, ko bode nadškof v Toledi. Oni ubogi dijak sem bil jaz in, ker sem zdaj nadškof v Toledi, bi vam rad plačal čevlje. V svoji krščanski ljubezni ste

mi jih sicer podarili, pa vendar boste dovolili, da vam zdaj povrnem. Nate, tu imate denar za čevlje.“ Poda mu z zlatom napolnjeno mošnjico v vrednosti 3000 kron. Tudi za vzgojo čevljarjevih otrok je poskrbel preblagi nadškoj — kardinal Siliano.

Čujte še lepo dogodbo o dobrih sosedih. Deklica vaškega mlinarja je padla nekoč v potok in je skoro utonila. Toda kovač, ki je stanoval na drugi strani potoka, je to opazil. Hitro skoči v vodo, reši deklico in jo nese mlinarju.

Čez leto dni je pri kovaču začelo goreti ponoči. Hiša je bila že skoro vsa v plamenu. Komaj je ušel kovač s svojo družino divjim plamenom. Le mlajšo hčerko je upehan pustil v sobi.

Otrok začne v hiši jokati, toda nihče si ni upal ponjo. V tem hipu pride mlinar, skoči v plamen in prinese srečno otroka na prosto. Hitro da dete presrečnemu očetu v naročje in reče: „Hvala Bogu, da sem dobil priložnost, da ti dobro povrnem z dobrim!“

Zopet danes vam budilno kličem: le zelo radodarni bodite z zahvalo! Pogostoma naj prihajajo iz vaših ust besede: „Zahvalim! lepa hvala! Bog plačaj! Bog vam povrni stoterno!“ Po možnosti pa pokažite tudi v dejanju svojo srčno hvaležnost.

Zgodnji cvetici.

*Pozdravljena bodi mi zgodnja cvetica,
Ki prva pogledala si iz zemlje!
Veselja žarijo se mlada mi lica,
V nedolžnem veselju mi plava srce.*

Le tukaj ostani in cvêti veselo,
Saj dekle nedolžno dobilo te bo,
Pa v nêdrije svoje te bode pripelo
In v venček Mariji povilo te bo . . .

Sv. Alfonz Ligvorij.

(K sliki.)

Sv. Alfonz Ligvorij je bil že v mladih letih posebno goreč častilec Matere božje. Pozneje je napisal prelepo Marijino knjigo „Slava Marije Device“ ter zložil več Marijinih pesmi, ki jih tudi po Slovenskem radi prepevajo bogoljubni Marijini častilci.

Najlepše je sv. Alfonz častil Marijo s tem, da se je prav skrbno ogibal greha. To nam izpričuje ta-le dogodek. Šolal se je v zavodu, ki so ga oskrbovali skrbni duhovniki. Le-ti so učence večkrat spremili ven iz mesta, da bi se na prostem odpočili in razvedrili s primernimi igrami. Neka dne, ko je bil tudi Alfonz z njimi, se zmenijo, da pojdejo žogo bit. Hitro se preštejejo in potegnejo tudi njega med-se. Alfonz se brani in izgovarja, da ne zna te igre in da ga ne veseli. A zastonj, mora pa mora se vdeležiti igre. Pa je sreča tako hotela, da je dobil prednost v igri ravno Ligvorij, ki je bil menda izmed vseh najmanj vajen takega igranja in se je bil le zato pridružil drugim, da bi jih ne žalil. Enega izmed mladih tovarišev je pa to zelo razjezilo, nekaj ker je zgubil, nekaj pa tudi znabití zato, ker je menil, da jih je hotel Ligvorij poprej le nalagati, češ da ne zna, pa je vendar tako dobro igral. V jezi začne zabavljati, zmerjati, rabiti razne napačne besede. Pobožni deček se ne more več zdržati, v obraz zardi, nazaj dá dobitok in resno reče: „Kaj, za tako malenkost se predrzneš žaliti Boga? Ná, tu imaš . . . ! Bog me varuj takega dobička, ki bi si ga moral kupiti za tako ceno!“ Nato otide in se umakne na samotni kraj širokega vrta. Resne besede, tako odločno izgovorjene, so vse nekako presunile, zlasti onega, ki je bil kriv. Nekaj časa so gledali za njim, a kmalu se zopet zamislijo v igranje. Alfonza le ni nazaj. Jame jih skrbeti in nemirno ga iščejo po vrtu. Slednjič ga najdejo pod lavorovim drevesom v molitvi klečečega pred podobico Matere božje. Ves zatopljen v pobožnost še zapazil

Sv. Alfonz Ligvorij.

ni precěj, ko so prišli in ga obstopili. Ali oni, ki ga je bil razžalil, se ne more več zdržati, na glas zakliče: „Oh, kaj sem storil? Svetnika sem razžalil!“ Za vse je bil ta dogodek jako vzpodbuden in niso ga mogli pozabiti.

Bodi tudi ti tako tankovesten in iz ljubezni do Marije se varuj slehernega greha, posebno še zdaj v Marijinem mesecu — majniku!

Majnikova kraljica.

Mnizkem zvoniku vaške cerkve so odzvonili zvonovi avemarijo. Tužno so doneli čez širna polja in travnike, kakor bi se poslavljali od ljudstva, ki se je odpravljalo k nedeljskemu počitku.

Na polju so že pred solnčnim zahodom prestali z delom. Le v vasi je semtertja kdo še klepal koso ali srp, ki je že dolgo časa rjavel pod streho. Kdo drugi je spet popravljaj voz, plug ali brano. Otroci so se pa lovili okrog hiš in kričali v nastopajoči mrak.

Zaplotnikovi so imeli malo, čedno hišo prav koncu vasi. Nocoj je bilo okrog nje vse tako tiho kot še nikdar. Vedno so sicer kričali otroci v nji ali ob nji, a vendar so sedeli mirno v hiši za mizo.

Bili so sami doma. Dvanajstletni Francek se je nekaj učil, drugi manji so pa sedeli okrog peči in žalostno gledali drug drugega.

Trda noč je že bila, ko potrka nekdo na vrata. Francek gre hitro odpret. Bila je mati.

Vsi otroci skočijo izza peči k nji. Vse križem jo vprašujejo, kdaj pride oče.

A mati je molčala, ni jim mogla odgovoriti.

Razdelila jim je male darove, potem pa žalostno rekla: „Otroci, ateja ne bodete videli kmalu!“

Težko jim je to povedala. Začela je jokati, otroci pa za njo. Potem je manjše spravila spat; Francek, Cilka in Lojzek so pa molili ž njo sv. rožni venec.

Dolgo časa so molili, dolgo kot še nikdar. Ko je nazadnje mati še pristavila: „Da bi Marija uslišala naše prošnje!“ se je bridko razjokala.

Nato so šli spat. Otroci so kmalu zatisnili oči, a ona jih ni mogla.

Kako bi bila tudi zaspala? Moža so ji obsodili kot roparja v ječo, tu doma pa pet nepreskrbljenih otrok! Skoro obupala bi bila kmalu. A tolažila se je s tem, da je mož nedolžen in da se bo izkazala pravica. V molitvi je našla tolažbe, da je zatisnila trudne oči.

Blažen mir je plaval po temni sobi.

* * *

Pred enim tednom je bil Zaplotnik v bližnjem mestu na sejmu. Šel je peš v mesto, kar ni bila njegova navada.

Zvečer se je vračal pozno domov. Gredoč skozi gozd jo je zavil po bližnjici, da bi bil hitreje doma. Hitro je hodil, ne oziraje se okrog sebe.

Ko je dospel do travnikov iz hoste, je stekel za Korenovo hišo in med travniki domu.

Drugi dan je bila že vsa vas na nogah, ko se je oblekel, da bi šel v bližnji trg, kjer je imel prodajalno za čevlje, katere je izdeloval sam.

Presenečenja bi bil kmalu padel vznak, ko ga primeta pri vratih dva orožnika v imenu postave in odvedeta s seboj.

V mestu je šele zvedel, kaj mu hočejo. Za njegovo hišo so našli med drvimi gorjačo, češ, da je on ž njo napadel trgovca, kateri se je vračal po noči iz mesta skozi gozd, in ga pobil.

Izpraševali so ga, kdaj je prišel domov. Povedal je vse po pravici. Tudi žena je pravila ravnotako. V istem času je pa šel tudi neki trgovec skozi gozd, kakor je pravila stara Rekarica, ki je oba videla, ko je sedela pri oknu. Pripovedovala je, da je šel že v mraku mimo njene kočje trgovec, kmalu nato pa je prihitel Zaplotnik po stezi iz grmovja in jo udrl naravnost proti domu. Če je imel kaj gorjače pri sebi, se ni mogla spomniti.

Vse je kazalo in letelo nanj, le oropanega denarja ni bilo nikjer. Iskali so ga na njegovem domu; mu pretili, naj pove, kje ima spravljenega — a vse zaman, denarja ni bilo.

Izročili so ga deželnemu sodišču, ki ga je obsodilo na tri leta ječe.

To je bil strašanski udarec za Zplotnikove. Pet jih je bilo, a vsi nepreskrbljeni. Kako bi jih mogla mati sama preživiti! Imeli so sicer še nekaj prihranjenega za prvo silo, a to je bilo bore malo . . .

Slabo življenje se je pričelo zanje. Mati je morala delati, pridno delati, od zore do poznega mraka, da niso stradali. Francek in Cilka sta pa šla služiti, da sta zaslužila vsaj za hrano in obleko.

Drugi trije so bili pri materi. Slednji dan jih je učila moliti in ž njimi molila skupno za očeta.

Ko je postajalo gorkejše vreme, so šli večkrat zvečer po delu kraj gozda, kjer je stala kapelica Matere božje. Ljudje so posebno meseca maja radi zahajali k tej kapelici.

Ta mesec so tudi vselej okrasili kip Matere božje, ki je bil v nji.

Letos so pa Zplotnikovi okrasili kapelico in sicer tako lepo, kakor že nekaj let ni bila. Slednji večer so prišli tja, pokleknili okrog oltarja in lepo molili k Mariji.

Bilo je nekako sredi maja. Lepe sobote zvečer so se zbrali Zplotnikovi spet pred ono kapelico. Tudi več drugih ljudij je prišlo po delopustu v kapelico, a vsak je moral kmalu naprej, kajti ta večer je treba marsikaj preskrbeti za drugi dan.

Zplotnikovi pa so imeli čas in ostali so dolgo ter pobožno molili.

Že so mislili oditi, ko pride po poti tuj mož, se ustavi in stopi h kapelici. Izprva so vsi kar obstali, a takoj nato zavpijejo vsi z enim glasom: „Ata, ata!“

Hiteli so k njemu in vsak mu je hotel prvi seči v roko. Še celo triletna Francika je letala okrog in ga nagovarjala: „Aca, aca!“

Žena je začela jokati, tako je bila vesela nenadnega snidenja. Silila je v moža, da je moral takoj povedati, kako je prišel iz ječe.

Pojasnil je vse v kratkih besedah: da je umrl nekje berač, ki je vedel, kdo je umoril trgovca, ker je bil poleg. Morilec — mestni potepin — mu je dal nekaj denarja, da bi molčal. Ko je ležal prosjak na smrtni postelji, ga je to tako peklo, da je poklical duhovnika ter se mu izpovedal, a naznanil tudi županu.“

Zaplotnika so izpustili, pravega morilca pa prijeli.

Vsa družina je pokleknila pred podobo Matere božje in molila, ker se je tako srečno vse izšlo. Več ljudij se je nabralo pred kapelico, ki so začudeno gledali Zaplotnika.

Ko so zvedeli, zakaj je prišel domov, je marsikdo hvaležno pogledal proti nebu, kajti vedeli so vsi, kako so prosili Zaplotnikovi Marijo, da bi jim pomagala.

To je tudi storila.

Prosila je svojega Sina, da je rešil ob beračevi smrti nedolžnega človeka. Lahko bi bil berač živel še dvajest let, a uboga družina bi bila znabiti uničena.

Vsak večer so prihajali sedaj Zaplotnikovi k kapelici ter se zahvaljevali Materi božji.

Nje so posnemali tudi drugi ljudje.

In kadar se vsako leto vrne majnik, spominja se Zaplotnik hvaležno svoje rešitve s tem, da popravi in okraši kapelico ter se hodi zvečer priporočat in zahvaljevat dobrotljivi Majnikovi kraljici.

Slavko Slavič.

Prve hlače.

O zebkov Andrejček je vsako leto zelo težko čakal pirhov. Vednoinvedno je izpraševal, kdaj bo vendar prišla Velika noč. Posebno lansko leto ni mogel pričakati velike sobote.

Dva dni poprej so bili namreč mati v mestu, kjer so mu kupili prve hlače. Iskali so jih po več prodajalnah, kajti takih, kakršne bi bile za Andrejčka pripravne, ni bilo izlepa najti. Slučajno so pa le naleteli na majhne z širokima hlačnicama. Pa so morali doma še gledati,

da jih ni razklal na dvoje, ko jih je pomeril. Sedaj si pa mislite junaka, kakršen je bil Ozebkov Andrejček!

Vtaknil je roki v žep, pomaknil kučmo malo nazaj in hajdi na vas. Vse ga je gledalo in marsikateri izmed njegovih ubožnejših vrstnikov si je mislil: „Da bi še meni kupili take!“

Pa Andrejček se je hotel tudi postaviti, da je močan in da nima zastonj hlač.

Ponirčkov Šimen, ki je bil dve leti starejši kot on, mu je nastavil dolgo palico, da bi bil kmalu padel.

Andrejček ga pomeri od nog do glave, češ, koliko te pa je, ter pograbi palico, da bi mu jo vzel.

A Šimen je bil pripravljen na napad in ni je hotel izpustiti. Andrejček pa tudi ni odjenjal. Nekaj časa sta se prerivala semtertja, a Šimnu se je menda zdelo že odveč, zato je naenkrat spustil palico.

Andrejček pa je ravno močno potegnil, a ker je nasprotna sila odjenjala, se je prevrnil, kakor je bil dolg in širok v obcestno blato. Vsi, ki so ju opazovali, so se začeli smejati, le Andrejček se je držal resno in gledal, če so hlače še cele. Videč, da so samo malo blatne, se je jel še sam smejati. Vendar ga je bilo malo sram, ker se je tako osramotil. A vendar je še vse popoldne skakal okoli in posedal po tleh.

Ko je proti večeru šel domov, se mu je zdelo, da hlače niso več nove. No, mati so ga takoj prijeli, kje se je valjal. Moral je nove hlače spet sleči in obleči one grde stare, ki so mu jih mati naredili iz domačega platna in jih dali barvat. Vedno jih je potem često nadlegoval, kdaj bo spet oblekel nove hlače. Ker ni prej miroval, so mu obljubili, da takrat, ko bo šel k božjemu grobu.

In res je dobil takoj v soboto zjutraj nove hlače. Popoludne bi bil moral iti pa k božjemu grobu, pa je prišlo drugače.

S Pavlinovim Janezkom sta se zmenila, da gresta trgat rože na holm za vasjo. Takoj po kosilu sta jo mahnila tja. Nabrala sta veliko rož, ter šla spet proti domu. Ko sta bila že blizu vznožja holmca, jima pride na misel, da bi se skušala, kdo bo prej v dnu.

Štela sta do tri, potem pa vdrla navzdol, kolikor je kdo mogel. Pa Andrejček je moral biti že pretežak, kajti noge so mu opešale in zvalil se je na tla. Ker ni mogel hitro vstati, se je zadržal po hlačah, ker je bilo dosti strmo in gladko. Janezek ga je spodaj že čakal in se mu smejal. Nekaj sredi pota je Andrejček slišal pod seboj: „Resk, resk!“

Sele na vznožju je videl, kakšen je bil ta „resk“. Hlače so bile zadaj raztrgane in vse umazane.

Božjega groba pa Andrejček to leto ni videl. To mu je bilo žal! Pa pomagati si ni mogel, kajti z raztrganimi hlačami ni smel iti v cerkev.

Sedaj mu pa mati ne kupijo več tako lepih hlač, ampak one raskave in trde, o katerih pravijo, da so iz lesa... Večkrat mu pa obetajo, da mu bodo kupili — saj vam ne upam povedati! Gotovo bi se prestrašili! No pa vendar — pravijo, da take, kakršne nosi tisti pošastni hudobni duh, ker jih mnogo raztrga, ko se plazi po svetu in pase izgubljene duše.

No pa ta bi gotovo Andrejčku ne storil nič zalega, ker bi mu njegov angel varuh ne pustil. Saj drugače je priden, samo razposajen je, kar ga pa tudi mine, ko pride čas za to.

Slavko Slavič.

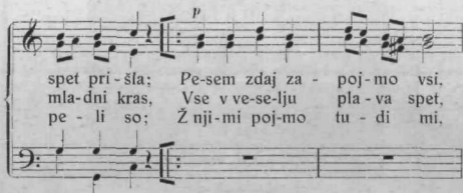

V prvi spomladi.

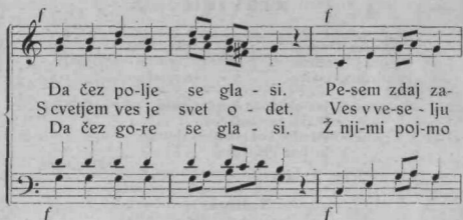
Tempo di marcia.

P. Angelik Hribar.

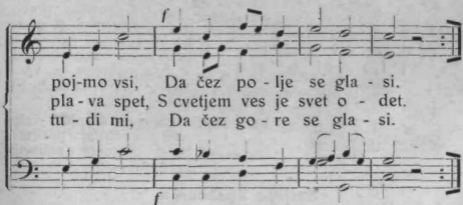
1. Ho-la-dri - ja, ho-la-dra, k nam pomlad je
2. Zim-ski je od - be-žal čas, vr-nil se po-
3. Pti-čki k nam pri - spe-li so, ra-do-stno za-

spet pri - šla; Pe-sem zdaj za - poj-mo vsi,
mla-dni kras, Vse v ve-se-lju pla - va spet,
pe - li so; Žnji-mi poj-mo tu - di mi,

Da čez po-lje se gla - si. Pe-sem zdaj za -
S cvetjem ves je svet o - det. Ves v ve-se - lju
Da čez go-re se gla - si. Žnji-mi poj-mo

poj-mo vsi, Da čez po - lje se gla - si.
pla - va spet, S cvetjem ves je svet o - det.
tu - di mi, Da čez go - re se gla - si.

Slavko Slavič.

V maju.

Na lipico, na lipico
Je dahnil krasni maj,
Dal lipici, dal lipici
Je cvet in vonj nazaj.

Marljive pa bučelice
Prišle so v cvet po med
Pa devajo ga v celice
In v lončke male v red.

O praznikih potičica
Pomazana bo ž njim.
Potičica, potičica,
Ah, nje se veselim!

Gradiški.

Kravici.

Le pasi se, le pasi,
Ti rjavka kravica,
Diši naj ti zelena
Pomladna travica.

Da merica bo mleka
Obila belega,
Le hrustaj travo gaja
Ozelenega.

Jaz skledico zvečer bom
Popil ga sladkega,
Pa rdeč kot rak bom zjutraj
In lica gladkega.

Gradiški.

Naloga.

(Priobčila Albina Lasbacher.)

			a				
			a	a	a		
		a	a	b	c	c	
d	d	e	e	e	e	e	
g	i	i	i	j	h	l	l
l	m	n	o	o	o	o	p
p	r	r	r	r	r	r	
	r	t	t	u	u		
		u	v	v			
			ž				

1. soglasnik, 2. domača žival, 3. gozdno drevo, 4. ponočna ptica, 5. mesto na Ruskem, 6. človek, ki greši zoper osmo zapoved, 7. črta v krogu, 8. votla mera, 9. časovna mera, 10. samoglasnik.

Srednja navpična vrsta nam pové običajni pozdrav, ki se gostokrat ponavlja vsako dopoldne.

Šaljiva vprašanja.

1. Zakaj pojedó bele ovce več trave nego črne?
2. Katera reč se v mrzli vodi segreje?
3. Kaj gre rdeče v vodo in pride črno iz vode?
4. Kaj gre črno v vodo in pride rdeče iz vode?

(Rešitev in imena rešilcev prih.)